

SCHRÖDERHEIM, ELIS

**Ord vid Knut Axel von Materns jordfästning
i Oscars kyrkas grafkor den 25 juli 1905.**

Stockholm
1905

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Ord

vid

Knut Axel von Materns

jordfästning

i

Oscars kyrkas grafkor

den 25 juli 1905

af

Elis Schröderheim

Regementspastor

Stockholm
K. L. Beckmans Boktryckeri
1905.

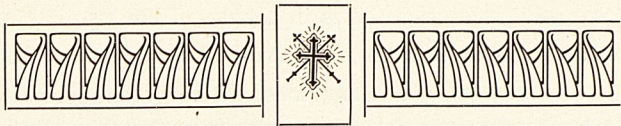

KNUT AXEL VON MATERN

FÖDD I STOCKHOLM DEN 7 JULI 1897

DÖD I ÅRE DEN 21 JULI 1905

Hvad faders- och modershjärtat känner vid *enda* barnets graf, det tolkar ingen, utom möjligen den, som själf *erfarit* det — och knappast han; ty det är för visso en *outsäglig* smärta, en onämbar sorg. Och om nu jag eller någon af Edra vänner i denna stund skulle försöka trösta Eder, så kunde Ni nog ha skäl att säga till oss, såsom den gamle, hårdt pröfvade Hjob tillropade sina vänner, då dessa, kan tänka, kommo för att »beklaga sorgen» (Hjob hade ju förlorat *allt*: egendom, barn och hälsa; *allt* utom — Gud!): »*usle* tröstare ären I alla!»

Aldrig tör väl en präst känna sin uppgift svårare än vid tillfällen sådana som detta. Ack, hvad skall jag väl säga dem? — så har jag frågat mig själf. Hvarmed skall jag väl kunna »trösta» ett krossadt föräldrahjärta?

Väl är jag för egen del öfvertygad om, att hug-svalelse i smärtans bittraste stunder finnes, nämligen

hos Gud, och hos honom *allena*. Men jag fruktar, att den djupa smärtan gör hjärtat tills vidare *oemottagligt* för tröstens ord. Jag tror, att för ett faders- och modershjärta, som blöder, genomborradt af ett lidandets svärd, ligger den närmaste trösten och den första lättningen i att helt enkelt få *gråta ut*, få fritt hängifva sig åt sin sorg. Detta är ju ett så *naturligt*, ett så äkta mänskligt behof. Och Gud unnar Eder för visso denna lättning i Eder sorg. Men när Ni vunnit denna lättning i sorgen, och när Edra hjärtan blifvit stillade inför Gud och *mottagliga* för ett tröstens budskap, försöken då att rätt *tänka Eder in* i följande tankar om Edert »döda» barn:

Vår gosse är ej *död*; han *lefver*. Han är ej långt borta; han är oss mycket nära. Han har blott genom det, som vi i vår fåkunnighet kalla »död», öfvergått till en annan lifsform, en annan och fullkomligare, bättre och lyckligare tillvaro. Där han nu är, där har han det godt. Saliga, vänliga andeväsen, *barns själar* såsom han, hafva nu tagit honom om hand för att hjälpa honom till rätta i den för honom i förstone nya och främmande värld, den nya omgifning, till hvilken han nu blifvit öfverflyttad; och för att föra honom *längre fram* och *högre upp* i den världen, ända upp till Fadren och Frälsaren själf. Men i denna nya tillvaro är han oss, ehuru osynlig för vårt yttre öga, helt nära; hans ande kringsväfvar oss i denna stund; han ser våra tårar, han känner vår sorg; och hans

innerliga önskan är att kunna bringa oss någon tröst, något hopp. Han vet väl, att han blott *till en tid* blifvit i synlig måtto tagen ifrån oss, för att om några år (timligt räknadt) återförenas med oss.

Så ungefär bören I söka tänka om Edert älskade barn. I *behöfven* icke, I *bören* icke begråta honom såsom *förlorad*. Han *är icke* förlorad, utan han är tvärtom för evigt bevarad, räddad, i godt förvar hos den store *Barnavännen*, Jesus Kristus. Han är icke borta; tvärtom evigt *hemma* hos den himmelske Fadren.

Och skulle Ni beklaga, att den begåfvade gossen ej hann att här utveckla sina rika anlag, ej hann att blifva till så rik välsignelse för Eder och för andra, som Ni tänkt och hoppats, — så besinnen, att vi ju tro på utveckling efter döden. I den nya tillvaro, hvori Edert barn har inträdt, skall han visserligen finna tillfälle att utveckla alla sina rika gåfvor, finna en rik användning för alla sina bästa krafter. Gud skall gifva honom en för honom passande, en efter hans ålder och mognad afpassad kallelse, ett just för honom lämpadt verk att utföra, en uppgift att fylla. Och därtill skall nog äfven höra det, att bringa åt älskande, sörjande föräldrar hugsvalelse, hopp och mod. I någon stilla stund, då I samtalen om Edert älskade gosse, skall han kanske osynligen, men därför icke mindre lefvande och verkligt, nalkas Eder; hans

rena barnasjäls frid skall då kringfläkta Eder; och I skolen få likasom en *hälsning* från Edert »döda» barn, till en för Edra hjärtan oskattbar underpant därpå, att han ännu alltfört *lefver, tänker* på Eder, *ser och hör* Eder, *beder* för Eder, söker att blifva Eder till välsignelse och hjälp i Eder stora sorg.

Söken blott den *själens stillhet*, som är villkoret för en sådan trösterik hälsning från Edert barn!

Detta var nu den »tröst», som jag ville söka räcka Eder i denna för Eder utsägligt bittra stund. Och *här i ligger* tröst, om annars öfverhufvud *någon* tröst mot döden är att finna. Ty hvar finnes bättre tröst mot döden än i den öfvertygelsen, att *det egentligen icke finnes någonting, som heter »död»?*

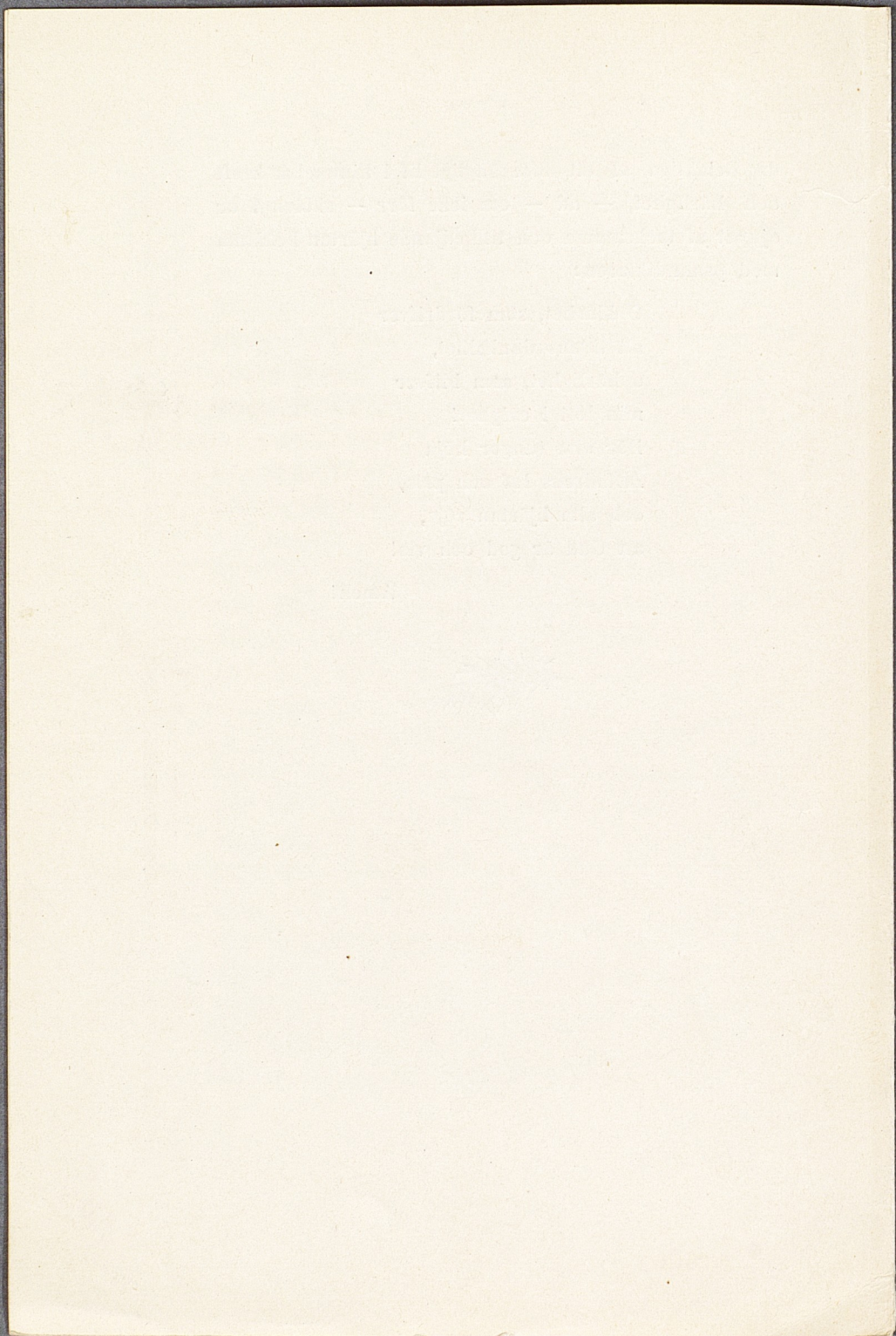
Böjom oss nu till sist alla inför Gud, Herren öfver lif och död, i hvilkens händer vi alla äro, utan hvilkens faderliga vilja ej en sparf faller till jorden, *böjom* oss under hans skickelse! Den är god och vis och nådefull, — huru än *vi* i vår sorg må känna det. Ja, »*alla Herrens vägar äro nåd och sanning för dem, som hålla hans förbund och vittnesbörd*». Allt hvad Gud gör är idel kärlek och trohet — faderlig, himmelsk kärlek. När Ni en gång i den andra världen få återse Edert barn, när han, strålande af lifskraft, hälsa och fågring ilar Eder till möte, och Ni få sluta honom ånyo i faders- och modersfamnen, — Ni såsom han

då delaktiga af ett oförgånligt lif i himmelsk kraft
och härlighet, — *då* — om icke förr — skolen I ur
djupet af tacksamma och tillbedjande hjärtan bekänna
med psalmdiktaren:

O klarhet, som fördrifver
all tidens dunkelhet,
o härlighet, som blifver
min lott i evighet!
Där alla tungor höja
Allfadrens lof och pris,
och alla hjärtan röja,
att Gud är god och vis!

Amen!

www.books2ebooks.eu